

Когато избухнало Старозагорското въстание (1875), бабиниятъ Тонкинъ синъ Георги оставилъ училището въ Одеса и се намѣрилъ въ Русе, а отъ тамъ въ Търново, отъ дето се очакваше да излѣзе най-голѣма чета. Възстанието обаче не сполучи. Кжщата на баба Тонка пострада най-напредъ. Синъ ѝ Никола успѣлъ да избѣга, безъ майка му да знае де; Георги сжщо се изгубилъ, а дъщеря ѝ Петрана била постоянно въ страхъ, защото тя приготвила байряка на четата. Баба Тонка останала пакъ сама. Всѣки може да си представи, какво е било нейното положение при страшната мисълъ, че четирма синове ставатъ вече жертва на едно и сжщо дѣло — жертва на която и тя била спомогнала до известна степенъ. „Следъ избѣгването на Никола — разказваше баба Тонка — цѣлъ месецъ наредъ заптиитѣ заобикаляха кжщата ми и, налѣгали изъ тревата, вардѣха всичката нощъ. Най-много ме бѣше страхъ не за мене, но за синоветѣ, да не би да се излѣжатъ нѣкакъ да си дойдатъ нощно време“.

Повече отъ месецъ баба Тонка нѣмала никакво известие за синоветѣ си. Единъ день попладне, когато стояла на обикновеното си мѣсто при Дунава, съгледала, че нѣколко души на румънския брѣгъ стоятъ на пѣсъка и правятъ нѣкакви знакове, а после се заловили да играятъ хоро. Баба Тонка взела далекогледътъ и могла да познае, че тамъ между другитѣ нейни познайници, били и двамата ѝ синове Никола и Георги. Тѣ поздравлявали своята майка презъ мжтния Дунавъ съ махане на бѣли кърпи. Скоро получила и писмо отъ тѣхъ, съ което я известявали, какъ сж избѣгали отъ турската бесилка.